For Ungdommen.

„Dine Synder ere forladne!"

(Luc. 7, 48.)

For nogle og tredive Aar siden blev et ungt, troende Menneske i Byen Pyritz i Pommern af sine pengegriske Forældre tvunget til at gifte sig med en Gaardmandsdatter, som var meget rig, dertil ung og smuk, begavet og dygtig, men iøvrigt et fuldstændigt Verdensbarn, hvad hun heller ikke selv lagde noget Skjul paa.

Tidligt og sent bad dog den unge Mand Herren om at give sin Hustru et andet Sind, og Herren hørte hans Bøn, saa at hun snart ved sin levende Tro og inderlig Kærlighed til Frelseren blev en Pryd for den Menighed, hvortil hun hørte. Om den overordentlige Maade, hvorpaa Herren fandt og for evigt bandt denne Sjæl til sig, har hun selv fortalt Pastor Splittgerber, som i 1866 blev hendes Præst og snart hendes fortrolige Ven, og denne har i sin Bog „Fra det indre Liv" gengivet hendes Fortælling med hendes egne Ord. Den lyder saaledes:

„Min Mand og jeg var i Begyndelsen et underligt Ægtepar, akkurat som to Heste, der skulle gaa i Spand sammen, men ingen Vegne kunne komme, fordi den ene vil til højre og den anden til venstre. Mit hele Hjærte hang ved Verden, medens min Mands Hu — det mærkede jeg godt — stod til helt andre Ting. Men jeg vilde beholde mit forvendte Sind, og det ærgrede mig, at han var frommere og bedre end jeg. Ja, det voldte mig endog Glæde at saare hans kristelige Følelser og paa Trods at lægge mine helt modsatte Tilbøjeligheder for Dagen. Opfordrede han mig til at gaa med til Bibellæsning eller til at deltage i et Missionsmøde, saa afviste jeg ham skarpt; hørte jeg derimod, at der var Koncert eller Komedie i Købstaden, saa opfordrede jeg ham hver Gang at tage derind med mig, uagtet jeg godt vidste, at han hverken vilde eller kunde gøre det. Men trods alt dette blev han ved at være lige stille og taalmodig, ja, blev endog med Tiden stadig ømmere og kærligere imod mig.

Allerede dette blev mig en Braad i Hjertet, og jeg følte, at jeg dog i Grunden handlede meget urigtigt imod ham. Endnu værre Pine kom jeg dog i, efterhaanden som jeg blev mere og mere overbevist om, at han uafladeligt bad Gud om at omvende mit Hjerte. Denne bekæmmede Følelse i Forening med hans taalmodige og kærlige Adfærd overfor mig lod mig til sidst ingen Ro, hverken Dag eller Nat. Nu begyndte jeg ogsaa at laane Øre til vor Præsts alvorlige Prædikener, som jeg hidtil næsten havde næret Foragt for. Bestandig mere vaagnede min Samvittighed, og Lovens Tordenstemme begyndte at tale med sønderknusende Magt til mit Hjerte; men ogsaa hans huldsalige Skikkelse, som har baaret vore Synder paa Korsets Træ, traadte mit Hjerte nærmere, omend jeg endnu ikke vovede at kaste mig ned for hans Fødder og bøs ham søge Forladelse for mine mange og store Synder. Men da jeg paa Bods- og Bededagen — en Smule forsinket ved huslige Forretninger — traadte ind i Kirken under det 2det Vers af Indgangssalmen: „Til dig alene, Jesus Krist," og Sangen fra de mange Læber bruste mig imøde: „Min Synd er stor og ganske svar, derfor er Sorgen mine, O Herre, gør min Mørkhed klar, alt for din haarde Pine" — da tykkedes mig, som om disse Sangens Ord gjaldt mig alene, og min Beslutning stod med det samme fast, at nu skulde det være anderledes, nu vilde jeg med min Sjæls hele Alvor staa ind paa Omvendelsens og Troens Vej.

Næste Formiddag var jeg ganske ene hjemme; min Mand og alle vore Tjenestefolk var paa Marken, medens jeg stod i Køkkenet for at lave Middagsmad. Men medens jeg var beskæftiget dermed, vendte Tankerne bestandig igen tilbage til min Sjælstilstand og den Beslutning, som jeg Dagen i Forvejen havde fattet.

Tillige hørte jeg en Stemme i mit Indre, som sagde til mig: „Hvorfor tøver du? Betal Herren dine Løfter! Nu er den belejlige Tid, i Dag er Frelsens Dag!" Nok sagt, jeg kunde ikke længere staa Herren imod. Paa det Sted, hvor jeg netop stod, faldt jeg ned paa mine Knæ og bekendte for Herren mine mange og svare Synder, der allerede i flere Uger havde hvilet som en knugende Byrde paa min Samvittighed; jeg bad ham af ganske Hjerte om Forladelse for mine Synder, om Vished angaaende min Frelse og om den saltige Fred, som Verden ikke kender, men som Frelseren udtrykkelig har lovet sine Disciple.

Idet jeg saaledes anraabte Herren, vaagnede den Beslutning i mig, at jeg vilde ikke staa op fra min Bøn, før han havde skænket mig den fulde Vished om min Frelse. Nu kæmpede jeg med Herren om denne salige Gave, idet samtidigt Jakobs Kamp og Sejr stod for mit indre Øje. Herover glemte jeg alt rundt omkring mig: Stedet hvor jeg befandt mig, og Arbejdet, som jeg lige havde syslet med; jeg saa og hørte til sidst overhovedet ikke mere af den synlige Verden, fordi mit Hjerte helt var optaget af Jesus. For mit indre Øje (thi med det ydre saa jeg jo ikke nu) var dog i Begyndelsen alt idel Mørke: ingen Fred vilde drage ind i Hjertet, og Følelsen af Skyld og Fordømmelse vilde ikke vige fra mig. Dog blev jeg ved at kæmpe med Herren, og jeg foreholdt ham alle de Forjættelser af hans egen Mund, som i hin Time vilde rinde mig i Hu.

Da var det pludselig, som om Mørket delte sig for mit indre Øje, og et skinnende, overjordisk Lysskær brød frem af det. Lysglansen blev bestandig mere straalende og traadte mig nærmere og nærmere. Da den endelig var kommen mig ganske nær, saa jeg klart og tydeligt Frelserens Skikkelse staa foran mig; med undsigelig Højhed og dog tillige med den inderligste Kærlighed saa han ned paa mig: „Vær frimodig, dine Synder er forladne!" Men min Sjæl laa fuld af Jubel og Henrykkelse for hans Fødder, og jeg følte en saa overvættes Salighed, at jeg troede allerede at være rykket bort fra Jorden og hjemme i Himlen! Nu var ogsaa Følelsen af Skyld og Fordømmelse aldeles forsvunden fra mit Hjerte, og jeg var fuldstændig vis paa min Naadestand.

Imidlertid forsvandt igen den himmelske Fremtoning, som jeg saa tydeligt havde set med mit indre Øje; den jordiske Bevidsthed vendte tilbage, og jeg saa igen, hvor jeg befandt mig. Men hvad blev jeg vaer, da jeg slog mine Øjne op og saa mig omkring? Vor fromme inderligt troende Daglejerkone, som jeg hidtil i min forvendte Hjertetilstand ikke havde kunnet lide, laa paa Knæ ved min Side. Hun var under min Sjælekamp traadt ind i Køkkenet, havde straks forstaaet, hvor stor en Ting der her blev stridt for, og havde da kastet sig paa Knæ ved min Side for at hjælpe mig med sin Forbøn, uden at jeg havde mærket det mindste dertil. Men nu faldt jeg hende med Glædestaarer om Halsen, og da hun spurgte mig, om jeg nu havde fundet Jesus, forkyndte jeg hende med jublende Mund, hvilken Naade der var vederfaret mig!"

„Ve Eder, I som nu le!"

(Luc. 6, 25).

Generalsuperintendent Büchsel, som døde i 1889 i Berlin, fortæller i sin berømte Bog „Erindringer af en Landsbypræsts Liv" følgende Tildragelse, der stadfæster Herrens Ord: „Ve Eder, I som nu le! thi I skulle sørge og græde." (Luc. 6, 25).

Fire unge Mennesker, som en Aften havde spillet og drukket i et Værtshus indtil langt ud paa Natten, vendte omsider tilbage til den By, hvor de hørte hjemme. Deres Vej førte dem forbi en Kirkegaard, hvis Gravstøtter tydeligt kunde ses i det klare Maaneskin. Ved Synet af det hellige Sted følte een af Selskabet sig tilskyndet til at genoptage den gudsbespottelige Tale, som var bleven ført under Drikkelaget, og spurgte den af Kammeraterne, der havde lagt størst Frækhed for Dagen, da det gjaldt om at gøre Nar ad alt Helligt: „Tør du stille dig op paa en af Ligstenene derinde og raabe med høj Røst ud over Kirkegaarden: „I Døde, I Døde, jeg byder Eder at staa op!" Jo, Vedkommende var straks rede. Kirkeporten blev i en Fart lukket op. Spotteren traadte op paa en Ligsten, medens de andre blev staaende i nogen Afstand, og udraabte med høj Røst de aftalte Ord til de Døde. Derpaa holdt han inde nogle Øjeblik, men raabte saa for anden Gang hen over de stille Grave: „I Døde, I Døde, jeg byder Eder at staa op!" Da rejser pludselig bag en Gravhøj en hvid Skikkelse sig og svarer: „Herre, her er jeg; nu kommer jeg!"

Det unge Menneske sank sammen, slagen af Rædsel og faldt som bedøvet ned af Ligstenen. Han var fra det Øjeblik af vanvittig og maatte indsættes i en Daareanstalt. Men paa de andre unge Mennesker gjorde denne Begivenhed et vældigt Indtryk; een af dem drog senere ud som Hedningemissionær.

Men hvem var den hvide Skikkelse? Ja, derom kunde Præsten give Besked, som inde fra sit Studereværelse havde hørt de forfærdede Natteværmeres Skrig og derfor ilede ud paa Kirkegaarden. Han kendte godt den hvide Skikkelse, det var en stakkels sindssyg Kvinde, som troede, at Herrens Genkomst var umiddelbart forestaaende, og som tilbragte sin meste Tid paa Kirkegaarden, fordi hun havde sat sig i Hovedet, at hun skulde oppebie hans Komme netop i de Dødes Have. Den nævnte Aften var hun falden i Søvn ved Siden af en Gravhøj, og da hun blev vækket ved det høje Raab, troede hun at høre Ærkeengelens Røst kalde de Døde frem til Dommen.

Men lyder der ikke ogsaa gennem Beretningen om denne Begivenhed en høj Røst, som raaber til de levende: „Farer ikke vild, Gud lader sig ikke spotte?"

De bibelske Skuespil i Oberammergau.

Den øvrebajerske Landsby Oberammergau, hvis Navn er bekendt Verden over for de bibelske Skuespil, Passionsskuespillene, som opføres der hvert tiende Aar, har atter i Aar været meget omtalt; 1900 er det „tiende" Aar. En Meddeler til det københavnske Blad „Samfundet" har sendt dette et Par Breve fra Oberammergau, det første fra Aftenen før sidste Opførelse (23. Juni).

Fjærnet fra Verdens Tummel ligger Oberammergau malerisk mellem høje, dejlige Bjærge. I hvidkalkede Huse, ofte prydede med Malerier fra den hellige Historie, bo Indvaanerne. Gaderne er uregelmæssige, Husene med Butik ved Butikker fulde af kunstfærdig udskittede Tærsager, Helgenbilleder, Krucifikser, Fotografier og meget mere.

Hvert tiende Aar opføres mellem Bjægerne under aaben Himmel Jesu Lidelseshistorie, den katolske Befolkning bringer det som en Tak til Gud, fordi han i sin Algodhed befriede dem fra Pest for næsten 200 Aar siden. Opførelsen skal være af gribende Virkning; ofte hænder det, at flere Mennesker maa fjærne sig, da de ikke kunne taale at se den til Ende.

Det er en Sorgens Dag for den ægte Oberammergauer, naar Passionsskuespillet spilles for sidste Gang, bedrøvet vender han tilbage til sin daglige Dont. Naar man i flere Maaneder har baaret Purpurkappe som Ypperstepræst eller Fyrste, smager det ikke at aflægge den. Nar igennem drømmer han om den svundne Herlighed — ti Aar gaa, og atter staar Højheden for Døren.

Der er Liv i Oberammergau Aftenen før Passionsskuespillet, mærkelige Køretøjer med de rige fremmede rulle gennem Gaderne, Køer med Klokker om Halsen trækkes hjem. Rige Amerikanere, tarvelige Tyskere, barknæede Tyrolere, Bønder i ejendommelige Dragter, katolske Præster, tærnede Englændere, alle er de stævnede hid. Og midt i denne kosmopolitiske Skare bevæge Oberammergauerne sig, kendelige paa deres lange Haar, der giver dem et eget bibelsk Udseende; de minde om Apostlene og de gamle Patriarker.

Fra Vinduerne se Hundreder ned paa det brogede Folkeliv, lykkelige over, at de har faaet Tag over Hovedet. Tit har Pladsen været saa kneben, at man har maattet være glad ved kun en Stol til Sengeleje; Hertugen af Alencon har i Oberammergau maattet tilbringe en Nat i øsende Regn i sin Rejsevogn.

Naar det begynder at mørkne, trækker Musikken gennem Gaderne, der blæses paa Trompeter, der slaas paa Tromme -- saa bliver alt stille.

Fred sænker sig over Byen, Kirkeklokken ringer til Ave, og rundt om ligger Bjærgene i Dis, høje og mægtige med takkede Tinder.....

— Om selve „Passionsdagen" den 24de Juni fortæller Brevskriveren følgende:

Klokken fire om Morgenen begynde Kirkeklokkerne at ringe, og lidt efter lidt bliver der Liv rundt om i Landsbyen.

Mange troende Katolikker betragte Rejsen til Oberammergau som en Pilegrimsrejse og indlede Dagen med Altergang; i store Skarer strømme Folk til Kirke, Protestant og Katolik sidde Side om Side.

Her i Kirken blev oprindelig Passionsskuespillet opført, men da Tilstrømningen stadig blev større og større, henlagde man Skuespilpladsen til Kirkegaarden, men som Tiderne gik, maatte den forlægges flere Gange; nu har Oberammergauerne bygget et mægtigt Teater, hvis Mage ikke findes i Europa; af Tilskuere kan der saaledes rummes 4000 Mennesker.

Paa Skuespilpladsen ligger et Teater, hvor en Del af Passionens rystende Drama foregaar. Teatret bæres af fire korintiske Søjler og er prydet med Malerier, malede i graalige Farver; paa Tæppet er Kopier af Michel Angelos, Moses, Hajas og Jeremias, bag Tæppet et Forhæng i byzantisk Stil.

Til højre og venstre for Teatret ligger 2 Porte, gennem hvilke man skimter Jerusalems Gader, malede efter Fotografier, tagne i det hellige Land; i Hjørnerne ligge Annas og Pilatus's Hus, forbundne med Tilskuerpladsen ved Søjlegange.

Klokken 8 begynder Passionsskuespillet. Sagte og stille lyder Ouverturen; det er, som kom den langt borte fra. Musikken ses heller ikke, den sidder dybt nede.

Efter gammel Skik samles de spillende nu bag Forhænget og bede sammen et Fadervor.

I Bøn gaar man nu til Opførelsen af Verdenshistoriens største Drama, det Drama, som begynder med Englesangen paa Marken og ender med Opstandelsen Paaskemorgen.

I store maleriske Tableauer følger man Profeten fra Nasaret paa hans Livs Vej; ganske betagende er det paa denne Maade for sine Øjne at se de kendte Beretninger faa Liv og Farve, se alle de mange Scener fra Jesu Færden drage forbi sig.

Opførelsen er af Hensyn til Tiden delt i to Afdelinger, af hvilke den første slutter med Jesu Tilfangetagelse i Getsemane Have, hvorpaa Teatret tømmes og hver gaar til sit for at styrkes til de sjælelige Anstrængelser, der vente en.

Halvanden Time efter samles atter Tilskuerne, og naar alt er Slut, gaa mange alvorlige bort.

Opfyldte af, hvad de har gennemlevet, vandre de hjem til deres Kvarterer; andre skynde sig til Toget; men nye rejsende strømme til, og det samme gentages Søndag efter Søndag.

Om Aftenen gaar Musikken atter gennem Gaderne, saa bliver alt stille og Natten sænker sig over Oberammergau.

— — —

Naar man tænker paa, at Oberammergauerne er jævne Folk, undres man over Passionsskuespillet; flere af dem spille mesterlig.

Tableauerne er satte i Scene med en Smag, saa de virke betagende: Farverne i Klædedragterne er saa bløde og douce.

Strejfer Solen ind og kaster en egen Glød over det hele, gives der ikke Ord til at beskrive dets betagende Skønhed; man stønner, det er gudbenaadet, stønner, der skrides til det i Bøn.

Paa mange af Tilskuerne gjorde det en gribende Virkning.

Kvinder og Mænd græd.

Optrin fra det gamle Testamente, der pege hen paa Kristi Liv, blev fremviste paa Teatret som Tableauer og forklarede af Koret.

I fodfide Dragter skred de med gravitetiske Skridt fra Søjlegangene ind paa Scenen; dels reciterede de og dels sang de, der var prægtige Sangere blandt dem.

Vidunderligt at se var Kristi Indtog i Jerusalem.

Langt borte kom Profeten ridende paa Aseninden, omgiven af sine Apostle og en jublende Menneskeskare, de kom nærmere og nærmere ad Jerusalems Gader; Kvinder, Børn og Mænd myldrede frem gennem Portene og hyldede Jesus, Davids Søn.

Den hellige Nadvers Indstiftelse var, som saa man et dejligt Maleri — nej! snarere som saa man Jesus selv velsigne Brødet og Vinen og give det til hver af sine Apostle som det sidste Bevis paa sin Kærlighed; og man led med Jesus, da han i Sjæleangst vaandede sig paa Oliebjærget, men man styrkedes med ham, da Engelen bragte ham Trøst.

Paa Vejen til Golgatha ser man Jesus komme med Korset paa sin Ryg, men han segner under Byrden og maa standse. Simon af Cyrene møder Skaren, Høvedsmanden vil først tvinge ham til at bære Korset, men da Simon ser, det er Profeten, frydes han over at kunne hjælpe ham.

Veronika rækker Jesus sit Klæde, at han kan aftørre Sveden, det Klæde, hvorom Sagnet har vævet sit fantastiske Væv.

Det var grufuldt at høre Hammerslagene, da Jesus nagledes til Korset.

Paa Golgathas Høj er Korset rejst.

Alt gennemlever man, alle de kendte Ord lyde paa ny; man hører Jesus tilsige Røveren Syndsforladelse, bede for sine Fjender og trøste sin Moder og til sidst udraabe med høj Røst: Det er fuldbragt, i Dine Hænder befaler jeg min Aand!

Og Jesus bøjede Hovedet og opgav Aanden.

Men Paaskemorgen vælter Engelen Stenen fra Graven, og Jesus opstaar; og til sidst under Korsets jublende Lovsang og Musikkens Sejerhymne stiger Jesu forklarede Legeme til Himmels, op til Faderens højre.

Paradisblomsten.

Søster Martha og Søster Johanne havde faaet Rejseordre. Der var udbrudt en ondartet Difteritis i en afsidesliggende By nordpaa; Forstanderinden havde faaet Telegram fra Distriktslægen, at hurtig Sygeplejerhjælp var paakrævet, og allerede næste Morgen sad Søstrene i Kupeen, hvor der foruden dem ogsaa befandt sig en mandlig Passager.

Det var en ældre Herre, lidt korpulent, med et godsligt, jovialt Udtryk i det blomstrende Ansigt og et, idet hele taget, tillidsvækkende Ydre.

Søstrene havde en lang Rejse for sig, saa de fandt mere Udsigt til Ro der, de nu var havnet, end om de havde taget Plads i Kvindekupeen, der var overfyldt og hvor der ogsaa var en hel Del Børn i forskellige Aldre.

Det varede ikke længe, før Herren tiltalte dem og samtidig præsenterede sig som Pastor M. fra S. Søstrene fortalte, at de skulde nordover, og hvad der havde foranlediget deres Rejse, og snart var Konversationen i fuld Gang.

Hvor Interesserne falder saaledes sammen, som Tilfældet var her, gaar Tiden hurtig, og Timerne svandt behagelig for alle Parter.

I Samtalens Løb kom man ogsaa til at omtale det Arbejde, som Professor Mourly Wold i længere Tid har drevet paa med: at samle Beretninger om Varsler, Syner og andre Foreteelser, henhørende til den oversanselige Verden, og Søster Martha, der forholdt sig lidt skeptisk overfor alt, som ikke kan forklares paa en tilfredsstillende Maade spurgte tilsidst:

„Men tror da Pastoren, at de hensovede virkelig kan vise sig for de levende eller paa nogen anden Maade gøre sig forstaaet af dem?"

„Det ikke alene tror jeg, men jeg ved det, Søster Martha", sagde Præsten med Overbevisning.

Begge Diakonisserne saa paa ham med store, spørgende Øjne, saa Pastoren fandt, at han skyld e dem en Forklaring.

„Det er nu seks Aar siden, at jeg mistede min Hustru", begyndte han; „hun døde, da en lille Dreng blev født. Jeg har ogsaa en voksen Datter; der er femten Aar mellem hende og Drengen, og vi har aldrig haft flere Børn. Min Hustrus Død var et haardt Slag baade for mig og min Datter. Den lille Søn var vor eneste Solstraale, og han voksede til og blev stor og slank.

En Lørdag Eftermiddag — han var da tre Aar gammel — havde min Datter taget ham med sig paa Kirkegaarden; hun skulde pynte Moderens Grav, som hun altid plejede.

Jeg vil her forudskikke den Bemærkning, at vor Kirkegaard ligger paa en Højde, hvor der er aldeles træbart, og selve Kirkgaarden er, som de fleste Landsbykirkegaarde heller ikke beplantet. Min Hustrus Grav ligger omtrent i Midten af Kirkegaarden, saa derfra har man Udsigt, ikke alene over hele Kirkegaarden, men ogsaa over de omliggende Marker. Det var tidlig paa Eftermiddagen, i Juni Maaned, og min Datter siger, at der foruden hende og lille Olaf ikke fandtes et menneskeligt Væsen paa Kirkegaarden.

Mens hun holdt paa at pynte med Graven, løb Olaf omkring og legede i Nærheden af hende. Hun gav ikke noget videre Agt paa ham; men pludselig hørte hun ham raabe lidt længere borte:

„Marie, Marie!"

Hun ser op, og der kommer Drengen løbende med noget hvidt i Haanden, som hun, da han kom nærmere, saa var en Blomst. Og hvilken Blomst! Aldrig havde hun set dens Mage. Forskrækket spurgte hun Drengen:

„Olaf, hvor har du taget den?"

„Jeg har ikke ta't den; jeg fik den af den pæne, hvide Dame derhenne", og han pegte henimod den Kant, hvorfra han var kommen løbende. „Den skal du plante paa Mamas Grav. Vil du ikke det, Marie?"

Min Datter blev aldeles hvid af Skræk, men sagde dog rolig:

„Følg mig hen og vis mig, hvor Damen stod".

„Ja", Drengen tog hendes Haand og drog hende med. Han standsede ikke tyve Skridt borte, og sagde:

„Her var det hun stod og gav mig Blomsten; men nu er hun gaaet igen."

Min Datter tog Blomsten og Drengen og løb hjem, lige ind til mig paa Kontoret hvor jeg sad og studerede Prædikenen til Søndagen.

Drengen gentog sin Forklaring; men han kunde ikke fortælle andet end, at det var en saadan pæn Dame, med hvid Kjole, som havde givet ham Blomsten; hun havde ikke sagt noget, men hun „bare smilede", sagde han.

Hvorledes det nu var eller ej, en Ting lod sig ikke bortforklare og det var det synlige Tegn, jeg holdt i Haanden.

Jeg kan ikke beskrive den; den er hvid, men ligner ellers ingen Blomst, som jeg har set.

Min Datter vilde, vi skulde sende den ind til Universitetet for at de Lærde at faa Forklaring paa, hvad Slags Blomst dette var. Men det satte jeg mig imod paa det bestemteste. Saa meget Botaniker er jeg, at jeg ved, at den ikke hører til nogen af de hidtil kendte Arter, som vokser under disse Bredegrader. Hvor let kunde en saadan liden Pakke ikke komme bort undervejs, og jeg vilde ikke miste den for nogen Pris i Verden".

Begge Deakonisserne stod tavse en lang Stund. Endelig sagde Søster Martha:

„Og De, Hr. Pastor, hvad tror De om den?"

„Jeg tror", sagde Præsten, „at det var min Hustru, som fik Lov af Gud til at vise sig for det uskyldige Barn og gennem ham at bringe os en Hilsen fra Paradiset! Den Blomst er min kæreste Skat. Jeg gemmer den omhyggelig og betragter den ofte. Kommer De en Gang i den Egn, hvor jeg bor, saa besøg mig, og de skal faa den at se.

Smaaplukk.

I 37 Stater i Unionen har en gift Kvinde ingen Ret til sine Børn; i 16 Stater har hun ingen Ret til, hvad hun fortjener udenfor Hjemmet og i 8 Stater ingen Ret til sin egen Ejendom, efterat hun er gift.

— Det brittiske og udenlandske Bibelselskab forsyner alle fangne Boersoldater med hollandske Bibler.

— Moskow har det største Hospital i Europa. Det har 7000 Senge, 96 Læger og 900 Sygeplejere. Det er omtrent 14,000 Patienter for Aaret.

— Den største Sten, som nogen Sinde er hugget ud af en Klippe, er en Sandsten af 115 Fods Længde, 10 Kvadratfod i den ene Ende og 4 Kvadratfod i den anden Ende, udhugget i et amerikansk Sandstensbrud.

— Mellem Berlins Droskekuske findes 7 forhenværende Officerer, 3 Præster og 16 Adelsmænd.

— I Ungarn er der Landsbyer og Smaabyer i tusindvis, som ikke har en Læge i ti Mils Omkreds.

— En Farmer var inde i en Butik i en mindre By og blev anmodet om at høre en Fonograf, som var udstillet der. Han fik Høreørene anbragt, og Maskinen blev sat i Gang. Men næppe var det gjort, før Manden slap Rørene i største Hast og raabte: „Der kommer Musikkorpset, og jeg har ikke bundet mine Heste!"

— 1100 Mænd, med en samlet Gage af 5½ Million Kroner, er ansatte i Englands største Bank.

— Ved Selskaber i Dronning Elisabeths Tid indsandt hver Gæst sig med sin Ske i Lommen.

— Siameserne tror, at Sjælen bruger syv Dage paa Rejsen fra Jorden til Himlen, og de beder derfor uafladelig i syv Dage for en død Ven eller Slægtning.